

Ramtha

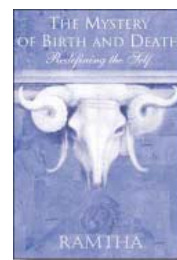

Ziua judecării și reCAPitularea vieții

Fragment din:
*Misterul nașterii și al morții:
Redefinirea sinelui*

„Și cu toții ați trecut prin citirea propriei vieți. În vremurile vechi era numită Ziua Judecării de Apoi. Este Ziua Judecării de Apoi, doar că nu e cu adevărat o judecată, ci e pentru a vă împrăști amintirile despre ce ați făcut.“

– Ramtha

JZK Publishing, diviziune a JZK, Inc.
Copyright © 2000 JZ Knight

Ei bine, acum că am spus asta chiar în această seară, și reamintindu-vă tuturor că vă aflați aici ca urmare a alegerii voastre – voi ați ales această viață; voi ați ales această viață, ca pe viața în care vi se va dezvălui spiritualul – acum vă dăm putere, pur și simplu. Apoi, de la asta, o să revenim și o să vorbim astă seară despre Planul Extazului – raiul, cum l-ar numi unii.

Ei bine, în anii timpului vostru am discutat deseori despre ceea ce se numește existența interimară, că existența interimară este ceea ce ați fost înainte de această încarnare. Și deși nu am zăbovit foarte profund asupra acestui subiect – și nici nu am zăbovit foarte profund asupra vieții voastre anterioare – există un motiv mareț și minunat pentru asta, căci în înțelepciunea mea, eu înțeleg că cei care nu au maturitate spirituală agață de acestea aceleași valori pe care le-au agățat de victimizarea lor, de tirania lor, de autocompătimirea lor. Și asta dă și mai mult nutreț animalului dintre bărbat și femeie, decât ceea ce se numește pentru sinele spiritual mană. Aici ne-am concentrat pe a deveni Dumnezeu. Asta e important și asta va fi întotdeauna important, dar astă seară o să vorbim despre locul interimar și despre locul interimar în care ați fost cu toții, înainte să vă nașteți.

Recapitularea vieții

În trecut, am declarat cu curaj că noi nu ne creăm părinții; asta e adevărat. Dar rețineți și că suntem atrași într-un bazin genetic care este doar egal cu ceea ce suntem înainte de a sosi. Astfel că, în acest sens, la nivel subconștient, noi devenim doar ceea ce suntem capabili să devenim. Niciodată nu putem să devenim ceea ce suntem incapabili să devenim. Câți dintre voi înțelegeți asta? Cu alte cuvinte, nu putem să fim cu nimic mai măreți decât suntem. Astfel că, în locul interimar, vorbim despre nivelul al treilea, al patrulea și al cincilea. Acestea sunt planurile odihnei și refacerii.

Atunci devine evidentă moartea corpului fizic și retragerea energiei din sufletul care i-a dat viață. Astfel, corpul intră într-o stare lentă de descompunere. Fără tehnologia modernă și fără arta îmbălsămării, ceea ce se numește energie, în mod natural, s-ar descompune rapid, peste noapte. Și tot ce înseamnă descompunerea, înseamnă descompunerea materiei coagulate și eliberarea tiparului conștient. Înțelegeți? Câți dintre voi înțelegeți? Așa să fie.

Bun, deci vorbim aici despre sine. Sinele, sinele spiritual, cel care nu este văzut, a plecat deja și a urcat prin infraroșu, în marele tunel de lumină, să fie întâmpinat la capăt de domnia luminii. Și cu toții ați trecut prin citirea propriei voastre vieți. În vremurile vechi se numea Ziua Judecării de Apoi. Este Ziua Judecării de Apoi, doar că nu e cu adevărat o judecată; este ca să vă împăspăteze amintirile despre ceea ce ați făcut.

Ei bine, înțelegeți că sunteți o ființă transpersonală, dar totuși personală. Sunteți o ființă care este transmutată dintr-un corp de carne. Ați ieșit din veșmânt. Și aici, unde exista așa o întârziere a Spiritului care lucra prin corp ca să creeze realitatea – pentru că trăiți într-un corp care este masă la masă – acum sunteți mult mai în domeniul vostru, ca entitate spirituală. Practic, vibrați într-un tărâm mai blând decât acest tărâm.

Deci, acolo vă priviți viața. Cum este posibil acest lucru? Pentru că benzile care sunteți, care au sprijinit și au dat și au hrănit viața din pânțece iau cu ele, sub formă de minte, tot ce ați făcut vreodată, pentru că a face este o acțiune, iar acțiunea înseamnă energie. Iar concentrarea acelei energii înseamnă tiparele minții. Deci, începem să privim tiparele minții, reunindu-se în efortul unei vieți întregi.

Acum, haideți să ne oprim aici pentru o clipă – și dați-mi voie să vă spun următorul lucru. Fiecare clipă – fiecare clipă – în lumina întregii eternități va fi cântărită cu o pană, într-o bună zi. Fiecare moment contează. Tot ce faceți voi și ce am făcut eu este văzut. Și este văzut atât ca Observator, cât și ca participant, atât ca cel care face, cât și ca cel căruia i se face – totul. De asta se numește Ziua Judecării, pentru că oamenii cei mai ignoranți cred – sau se iluzionează că gândurile lor nu sunt lucruri. Gândurile lor sunt lucruri. Iar ei trăiesc în iluzia că ceea ce fac ei cu ușile închise nu știe nimeni. Asta e o iluzie. Totul este știut și totul va fi arătat. Și în această stare înălțată nu e nevoie de nicio ființă care să se uite la voi și să vă condamne, va fi

Recapitularea vieții

destul că vedem noi, cu ochii noștri. Nu există judecător mai aspru decât sufletul, în ziua Judecății.

Ei bine, când se întâmplă acest lucru – și la un moment dat, cu toții o să îl experimentați, pentru că deja l-ați experimentat – ce anume este important, din asta? Ceea ce este important este, cât de împovărați sunteți de treburi neterminate? Cât sunteți de împovărați de experiențe neterminate? Dacă vă spun că voi sunteți Dumnezeu, atunci această viață înseamnă să evoluăm acel cap al lui Dumnezeu, ca fiind totul. Deci, câte experiențe nu ați stăpânit? Și de fiecare dată când ați fost cruzi cu altcineva, de fiecare dată când ați fost șireți și ați subminat pe cineva, de fiecare dată când ați adus mărturie falsă împotriva altcuiva, de fiecare dată când ați rănit fizic pe cineva, de fiecare dată când limba vi s-a dezlănțuit în răzbunare și în învinovățire, de fiecare dată când v-ați vărsat furia unei iubiri neîmpărtășite până la a îi distruge pe cei din jurul vostru și pe voi înșivă, totul devine voi, în acel moment de vizualizare. Voi sunteți totul, știți?

Deci, atunci suferiți atacul răutății voastre și simțiți ce înseamnă să îl simți. Deveniți copilul pe care l-ați bătut și îi simțiți durerea neajutorată. Deveniți ceea ce se numește cel care abuzează și simțiți toată răbufnirea de mânie otrăvită asupra a ceea ce este inocent și nu poate să răspundă la lovitură. Simțiți ce înseamnă să fiți calomniați, iar bunul și prețiosul vostru nume să fie abuzat și dezonorat. Veți simți asta, pentru că sunteți Dumnezeu.

În acest moment, nu suntem separați. În acest moment suntem întregi. Suntem conduși să înțelegem că, mai mult decât oricând, în această trecere ne dăm seama că noi suntem întreaga țesătură a vieții. Simțim abandonarea cu care am abandonat. Simțim neadevărul pe care îl impunem asupra altuia. Simțim vinovăția cu care ne acuzăm pe nedrept, noi înșine. Simțim ceea ce se numește inima frântă a iubirii neîmpărtășite – și suntem cel care a purtat lanțurile acelei vini. Suntem onorați și dezonorați. Suntem amuzați și înșelați. Vedem cum ne-am prostituat valorile. Devenim corpul, în agonia și în abuzul său. Devenim cel abuzat și cel care abuzează. Și asta e judecată și o simțim din plin. Ne desfătăm cu visul și cu inspirația pe care am avut-o la cinci ani, disperăm la pierderea acelu vis la douăzeci și trei de ani. Devenim visul și apoi pălim, ca și visul. Devenim inspirația de care ne-am minunat și apoi devenim plictiseala inacțiunii. Vedem instigarea noilor idei și concepte pe care le-am descoperit, apoi suntem ideea însăși, forma-gând și o vedem ca pe un ou nehrănit, neiubit, din care nu iese nimic niciodată. Și vedem ideea care n-a ajuns niciodată să se materializeze, vedem durerea neincluziunii ei în mediul nostru. Vedem totul, pentru că suntem cu toții Dumnezeu.

Elementul subiectiv în toate astea e foarte important, pentru că nucleul sinelui este subiectiv, deoarece el este totul, astfel că, în această vedere, sinele devine mai definit, mai îmbogățit.

Recapitularea vieții

Vedem de câte ori a trebuit să cerem iertare cuiva și vedem toate dățile când n-am cerut iertare de la noi înșine. Vedem toate dățile când am fi putut să iubim, dar în sinele nostru egoist și renegat, n-am revărsat nimic din această iubire – și vedem locul vid în care nu locuiește iubirea și suntem duși în goliciune și în disperare. Vedem totul.

Și în acest expozeu, găsim întregimea chiar și în suferință, acel moment rarefiat. Și cum aș descrie suferința atunci când nu ai corp? Ei bine, emoția, deși este generată de niște stimuli electrici de la creier, din rețelele neuronale, apoi este transmisă ca într-un domino prin corp, prin eliberarea de hormoni, ea devine ceva viu. Este un câmp de energie. Și cu acel câmp de energie ne aflăm și atunci suntem cufundați în toată această energie. Nu putem s-o des-facem. Ea e deja făcută. Zarurile au fost aruncate.

Ei bine, asta nu e ceva rău, dar este ceva necesar pentru cel ignorant – și cu toții sunteți ignoranți – pentru că ceea ce facem noi cu o astfel de viziune este că, după aceea, devenim împovărați. Devenim împovărați de greutatea din ceea ce vedem. Împovărarea e un termen minunat, pentru că ceea ce spune el înseamnă, de fapt, toate aceste lucruri pe care le-am făcut noi înșine, ni le-am făcut nouă. Și prin această revelație trebuie să despovăram și să dăm sinelui iubire, care este Dumnezeu. Dumnezeu este cel care dă, vă mai amintiți?

„Fiecare clipă – fiecare clipă – în lumina întregii eternități, va fi cântărită cu o pană, într-o bună zi. Fiecare moment contează. Tot ce faceți voi și ce am făcut eu este văzut. Și este văzut atât ca Observator, cât și ca participant, atât ca cel care face, cât și ca cel căruia i se face – totul.“

– Ramtha

Pentru informații despre Ramtha și Școala de Iluminare a lui Ramtha, vă rugăm să contactați Școala de Iluminare a lui Ramtha, P. O. Box 1210, Yelm, WA 98597, sau sunați la 1.800.347.0439, 1.360.458.5201.

Vizitați-ne online la www.ramtha.com sau www.jzcpublishing.com.